

"Ось вона, молодість року! Природи лице оновилося..."

Григорій Сковорода

Ось вона, молодість року! Природи лице оновилося;
Радо підняв хлібороб звичної праці тягар.
Передбачаючи зиму прийдешню, в турботі хазяйській,
Саду пильнує свого, ниви свої засіва.

Скажеш, щасливий оратай. Але щасливіший од нього,
Хто залюбки обробив ниву душевну свою.
І нерозумний не раз утішається благом тілесним,
Старість немудра, проте щастя не може дознати.
Ти ж наглядай за душею, яке в ній зело проростає,
І не барися полоть, як де недобре зійшло.
Все повиполюй мерщій, де ожина і терен пробились.
Знай, що багатство глушить слова правдивого ряст.

Де проростають свиріпа й часник, висмикуй з корінням,
Правди вовік не узрить, хто засмітив почуття.
Де височіє кедрина, сокирою там поорудуй,
Знай: відкидає господь горді від себе серця.
Ще ж уважай: і на добромудру дереві, бува, наростає
Пагоння вовче, лихе — геть пообрубуй його! —
Бо хто багато священних книжок прочитає, у того
В серці неси́та пиха і славолюбство росте.
Все непутяще поли, а добрі рослини викохуй
І щонайперше плекай квітку святу чистоти.
Як він горить, променіє, той вицвіт незаймано чистий!
Відай: найбільше Христа тішить його аромат